

Pünkösöd vigíliája

Róm 8,22-27

„Magunkban hordozzuk a lélek zsengeit”

²²Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet (együtt) sóhajtozik és vajúdik mindmáig. ²³De nemcsak az, hanem mi magunk is, akik bensőnkben hordozzuk a Lélek zsengejét, sóhajtozunk, és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását. ²⁴Mert megváltásunk még reménybeli. Az a remény viszont, amit már teljesedni látunk, többé nem remény. Amit valaki lát, azt reméli? ²⁵Ha tehát reméljük, amit nem látunk, várjuk állhatatosan. ²⁶Gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell helyesen imádkoznunk. A Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal. ²⁷S ő, aki a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten tetszése szerint jár közben a szentekért.

Az emberi lélek sokféleképpen mutatkozik meg. Fejlődésének útja titokzatos. A pszichológia szellemünk és testünk közötti kölcsönhatásokról sok mindent kikutatott, és sok mindent összezavart. Pál a maga életében páratlan lelki fejlődésen ment keresztül. Feltehetően tanulmányai alatt a benne kifejlődött vallásosság, még egy olyan toleráns rabbi, mint Gamáliel tanítása ellenére is, a fanatizmus határát súrolta. Az Isten szeretetének hangsúlyozása és a törvény égő tisztelete közben az ember szeretetéről teljesen megfeledkezett. Az Isten világa utáni vágy és törvényeinek való szolgálat Pálban akkor is erősen működött, amikor életének első, a megtérése előtti időben a pogányokat a zsinagógába térítette. Úgy vélte Isten törvényeinek a megismertetése és megtartása közelebb hozza az Isten uralmát a világhoz. De ez az égő vágy mégis fanatikust faragott Pálból. Isten apostola helyett egyre inkább az ítélő Isten helyébe lépett és Isten ígéjének értelmezését magához ragadva magát tette bíróvá, és élet halál kérdésében is döntött a tiszta vallási élet védelmében.

Az, hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk, az, hogy Isten fogadott fiaiként kezel bennünket, ismeretlen volt számára. A rettegő alattvalói, majdhogynem rabszolgai tisztelet az Isten iránt megváltozott, amikor Pál megtért, és tapasztalta Isten szeretetét és megbocsátását. Talán a nyilvános működése előtti magányban töltött években kezdte magán észrevenni, hogy Isten atyai szeretete milyen új érzéseket ébreszt benne. Ez a kapcsolat sokkal mélyebbé vált, mint a korábbi. A missziós

munka kapcsán azt is tapasztalta, hogy szava és tanítása nyomán az emberekben megszületnek ezek az új érzések. Pál azonban úgy tartja, hogy ezeknek az új érzéseknek ő csak útkészítője, valójában az Isten, vagy Isten Lelke működik titokban minden emberben, és termi meg a hit által a szeretet és nagylelkűség gyümölcseit.

Leírja ezt a folyamatot, amint az emberben gyöngesége ellenére megerősödik az Isten Lelke által az új élet. Az ember nem magától, hanem Isten Lelke által tanul meg imádkozni, vagyis felépíteni a személyes párbeszédet Istennel. Ilyenkor a Lélek tanít bennünket imádkozni, vallja Pál. Amikor szeretnénk jobbak lenni, de nem megy, akkor a Lélek sóhajtozik bennünk. Amikor vágyunk az imádságra, de nem megy, akkor is a Lélek sóhajtozik bennünk. Akit az Isten lelke megragadott, az más úton indul el, más dimenzióit fejleszti ki személyiségének. Talán a keresztény bűnbánati gyakorlat, amely mindenképpen a bűnök keresésére irányítja a lelkiismeret-vizsgálatot hibás úton jár, amikor ezt a bűn nélküli fázist akarja elérni. Sokkal helyesebb, ha a bűnök mellett azt is megvizsgáljuk, milyen Lélek lakik bennünk? Engedjük-e, hogy Isten Lelke vezessen bennünket, vagy saját indulataink, délibábos vágyaink vakítanak el bennünket? Az ember gyenge, kisebb-nagyobb bűnt mindig el fog követni, de az igazán nagy baj akkor történik, amikor Isten Lelkének vágyakozását megöli magában. Talán jobb lenne, ha lelki életünk nem gyónástól gyónásig tartó, vétkek miatti lelkiismeret-furdalásaiban merülne ki, hanem arra törekednénk, hogy a hit által megértett jócselekedeteket és Isten közelségének érzését mind jobban ápoljuk magunkban. Akkor az Isten utáni vágy segítene legyőzni természetünk rossz hajlamait, és nem félelem és lelkiismeret-furdalás között hanyódnánk.